

Arrest

nr. 245 982 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat B. D'HONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 16 juni 2019 België binnen met hun paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 20 juni 2019 om internationale bescherming. Op 14 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 16 januari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de hoofdstad San Salvador in de gelijknamige provincie. U woonde er in de kolonie Los Conacastes. U bent geboren op 13 juli 1984 in diezelfde stad. U bent op 29 december 2012 getrouwd met S. B. G. D. D. (...) met wie u één zoon heeft genaamd E. S. D. G. (...). U ging in El Salvador naar school en rondde er het secundaire onderwijs af. U werkte sinds 2003 tot vlak voor uw vertrek uit El Salvador bij de vliegmaatschappij Avianca. U moest elke dag rond drie uur in de ochtend met de microbus naar uw werk vertrekken.

Op zondag 16 november 2003 wachtte u rond drie uur in de ochtend op de microbus naar uw werk aan de rand van uw kolonie. U wachtte er samen met uw moeder en vader, die u elke dag mee gingen afzetten aan de bus. Een witte camionet, met daarin vermoedelijk vier bendeleden, stopte en vroeg aan uw vader aanwijzingen naar een bepaald adres. Uw vader antwoordde dat er in de kolonie Los Conacastes geen straatnamen werden gebruikt, maar enkel straatnummers. Een man stapte uit zonder iets te zeggen en schoot uw vader dood. Vervolgens zette diezelfde man zijn geweer tegen uw voorhoofd. Hij schoot uiteindelijk niet. Hij stapte terug in de camionet die vervolgens weer vertrok. Vijftien à twintig minuten later kwam de politie ter plekke, vermoedelijk gebeld door een van de burens.

In 2005 besloot u via een sociaal fonds van de staat een huis te kopen in de kolonie Vista Lago. De staat bouwde het geraamte van het huis, terwijl de binnenkant nog door uzelf verbouwd moest worden. Om die reden was het huis de eerste jaren nog niet bewoonbaar en moest u er vaak in gaan werken. Toen u op een dag in 2012 in uw huis wou gaan werken, bleek het huis bezet te zijn door bendeleden van de MS-13. Ze bedreigden u en waarschuwden dat er u iets zou overkomen indien u nog eens terug zou komen. Twee jaar later, in 2014, diende u klacht in bij de politie voor deze illegale bezetting van uw huis. De politie kon u niet helpen. U bent nooit meer terug naar uw huis gegaan, terwijl u het wel bleef afbetalen.

Om die reden besloten jullie bij uw moeder, A. S. S. D. D. L. (...), in Los Conacastes te blijven wonen. In deze wijk kregen jullie met een aantal incidenten te maken. Het eerste incident vond plaats begin 2019. Op een nacht kwamen bendeleden van de bende 18 ongeveer twee uur lang op het dak van jullie huis kloppen. U vermoedt dat ze ofwel op de vlucht voor de politie waren, ofwel dat ze probeerden binnen te dringen in uw huis. Na twee uur stopten ze en gingen ze weer weg. Nadien had u nooit nog gelijkaardige problemen.

Het laatste incident, tevens de directe aanleiding van jullie vertrek uit El Salvador, speelde zich af in maart 2019. U reed met een collega mee naar het werk toen jullie in de kolonie Bosques de Pruscia werden tegengehouden door leden van de bende MS-13. Jullie reden met de lichten van de auto aan, terwijl dit door die bende verboden was in die kolonie. Omdat ze jullie verdachten van tot een andere bende te behoren, werden jullie onder schot gehouden. Uiteindelijk lieten ze jullie gaan, nadat jullie door middel van jullie werkbades konden aantonen dat jullie op weg waren naar het werk. Na dit incident besloot u niet langer te wachten tot er een nieuwe moord in uw familie zou gebeuren.

U besloot El Salvador samen met uw vrouw, uw zoon en uw moeder te verlaten op 15 juni 2019. Via Spanje kwam u op 16 juni 2019 aan in België, waar u op 20 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zoon, E. S. (...), gerekruteerd zal worden door een bende. Tot op dit moment is hij echter nog nooit concreet benaderd geweest door een van de bendes.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw vrouw en uw moeder volgende documenten neer: jullie Salvadoraans paspoort, jullie identiteitskaart, uw rijbewijs, jullie uittreksels uit de burgerlijke stand, de aankoopakte van jullie huis in Los Conacastes, uw werkbades, een bewijs van de job van uw vrouw, de aangifte en het forensisch rapport van de moord op uw vader en de aangifte van de bezetting van uw huis in Vista Lago.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u een nieuwe moord in uw familie door het bendegeweld, net als de onveilige situatie in het land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u met uw familie via Bogota en Madrid naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 18). U verklaart dat “de info die u opzocht over België was” en dat “u helemaal niets weet over Spanje” (CGVS p. 18). Uw uitleg dat u niet op de hoogte was dat u ook in Spanje bescherming kon aanvragen, is ongeloofwaardig (CVGS p. 18). Jullie verklaren immers allemaal dat jullie voor jullie vertrek uitgebreid onderzoek deden (CGVS p. 18, CGVS S. B. (...) p. 12, CGVS A. S. (...) p. 18). Bijgevolg ondermijnt dit gedrag de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Wat betreft de dood van uw vader, moet opgemerkt worden dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in hoofde van u of uw familie kan worden afgeleid. Het staat niet ter discussie dat de moord op uw vader voor u en uw familie een zeer tekenende gebeurtenis is geweest. Het feit dat jullie nadien echter nog 16 jaar lang in El Salvador in hetzelfde huis konden blijven wonen, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Wanneer geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt u enkel “dat u toen nog zeer jong was” en dat “een dergelijke beslissing nemen voor u heel moeilijk was” (CGVS p. 14). Uw moeder legt uit dat “jullie nog een kleine hoop koesterden dat alles zou veranderen” (CGVS A. S. (...) p. 14). Deze opmerkingen veranderen niets aan de vaststelling dat als er al enige vrees of enig risico zou verbonden zijn aan de dood van uw vader, dit anno 2020 niet langer actueel is.

Hetzelfde kan gezegd worden met betrekking tot de bezetting van jullie huis. Het huis werd bezet in 2012 (CGVS p. 14), waarna jullie nog zeven jaar in San Salvador konden blijven wonen. In die periode kende u geen problemen meer in verband met deze zaak (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt geconfronteerd met dit feit, antwoordt u dat “u bleef omdat uw werk voor u erg belangrijk was” en “dat het heel goed ging op uw werk” (CGVS p. 15). Deze uitspraken wijzen geenszins op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade, en veranderen niets aan de vaststelling dat als er al enige vrees of enig risico zou verbonden zijn aan de bezetting van uw huis, dit anno 2020 niet langer actueel is. Ook uit het gegeven dat u het huis bleef betalen hoewel u er geen gebruik van maakt kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Dit houdt immers geen verband met de vluchtelingenconventie en uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat de betalingen geleid zouden hebben tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de subsidiaire bescherming (CGVS, p. 7-8, p. 14-15).

Wat betreft het incident begin 2019, toen bendeleden van de bende 18 twee uur lang op uw dak kwamen kloppen, moet vastgesteld worden dat uit uw verklaringen hierover evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid kan worden. Wanneer gevraagd of jullie huis een specifiek target was of dat het eerder toevallig was dat de bendeleden op jullie dak stonden, antwoordt u “dat jullie niet

weten waarom ze daar waren" en dat "jullie niet weten met welk doel ze op het dak klopten" (CGVS p. 16). Het ziet er dus niet naar uit dat jullie een specifiek doelwit waren van de bendeleden, wat bevestigd wordt door de twijfelende verklaringen van uw moeder (CGVS A. S. (...) p. 14) en uw vrouw (CGVS B. S. (...) p. 13) in die zin. Uw vrouw bevestigt immers dat "het goed kan dat niet enkel jullie familie er onder leed", maar dat het "die dag jullie beurt was" (CGVS B. S. (...) p. 13). Bovendien is uw verklaring dat het bendeleden van de bende 18 waren die op uw huis klopten slechts een vermoeden, gezien zij actief zijn in uw wijk (CGVS, p. 16). Wanneer gevraagd wat er gebeurde na deze twee uur, verklaart u "dat het kloppen stopte" en "dat het stil werd" (CGVS p. 16). Uw vrouw (CGVS B. S. (...) p. 13) en moeder (CGVS A. S. (...) p. 15) laten zich in diezelfde zin uit. Het feit dat jullie geen specifiek doelwit waren en dat er na die twee uur verder helemaal niets meer gebeurd is, maakt dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico.

Bovendien bleef u hierna nog een half jaar in hetzelfde huis in San Salvador wonen (CGVS p. 6, p. 15). Uw vrouw verklaart dat "jullie pas vanaf het laatste incident (met de auto) zijn beginnen onderzoeken wat jullie konden doen" (CGVS S. B. (...) p. 13). Dit relativeert de ernst van dit incident in grote mate.

Met betrekking tot het laatste incident, tevens directe aanleiding van uw vertrek uit El Salvador (CGVS p. 18), kan worden gezegd dat ook deze gebeurtenis niet zwaarwichtig genoeg was om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico. Hoewel u bij deze gebeurtenis onder gewoenshot werd gehouden, lijkt het dat dit enkel en alleen was omdat u de desbetreffende regel (autolichten doven) niet had nageleefd (CGVS p. 17), en niet dat u of uw collega het doelwit waren van de bende. U verklaart zelf immers dat "als je je lichten dooft, je verder kan rijden" (CGVS p. 17). Doordat u deze regel niet had nageleefd, maakte u uzelf verdacht waardoor de bendeleden het nodig vonden u te stoppen, te bedreigen en te controleren (CGVS p. 17). Nadat u kon bewijzen onderweg te zijn naar het werk, mocht u ook gewoon weer verder rijden (CVGS p. 17). U werd daarbij niet fysiek aangevallen (CVGS p. 17). Verder verklaart u dat er "daarna niets meer gebeurde" en dat jullie "nadien steeds een alternatieve route hebben genomen die veiliger voor jullie was" (CVGS p. 17). Hiermee waren de problemen van de baan. Dit, gecombineerd met het feit dat jullie nadien nog drie maanden probleemloos in El Salvador bleven wonen (CGVS p. 18), maakt dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico. Dit wordt bevestigd door het feit dat, wanneer gevraagd naar uw redenen van vertrek uit El Salvador, u dit incident niet eens vermeldde bij DVZ (Vragenlijst DVZ vraag 5, CGVS p. 17).

Er moet verder worden opgemerkt dat jullie ook na het laatste incident met de bende, dat plaatsvond in maart 2019, nog ongeveer drie maanden probleemloos in El Salvador bleven wonen. Uw vrouw verklaarde dat jullie "de reis tussen april en mei zijn beginnen plannen" (CVGS S. B. (...) p. 13). Dit betekent dat jullie pas een maand na het incident concreet over een vertrek zijn beginnen nadenken. Dit, samen met het feit dat jullie uitgebreid de tijd namen de reis te plannen, wijst niet meteen op een hoogdringendheid bij het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven en dat van uw familie. De uitleg van uw vrouw "dat het niet zomaar mogelijk was een dergelijke dure reis te betalen" is moeilijk in overeenstemming te brengen met haar eigen verklaringen waarin ze zegt dat "u via uw werk voordelen kon krijgen bij de aankoop van de tickets" (CVGS S. B. (...) p. 15). Ook uw moeder maakt verklaringen in diezelfde zin (CGVS A. S. (...) p. 18). U verklaart zelfs dat u de tickets "aan een veel interessantere prijs kon krijgen" en dat u "enkel de belastingen betaalde" (CGVS p. 18). Dure ticketprijzen zijn aldus geen verklaring waarom jullie geen haast hadden bij jullie vertrek uit El Salvador. U weet verder geen andere afdoende verklaring te geven voor jullie laattijdig vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven en dat van uw familie.

Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd of uw zoon ooit concreet benaderd werd door een bendelid, verklaart u dat "jullie hem altijd goed beschermd hebben" en dat "hij op dit moment nog niet interessant is voor de bendeleden" (CGVS p. 18). Ook uw vrouw laat zich uit in die zin en verklaart dat "hij nog klein is" en dat hij nog nooit concreet benaderd is door bendes "omdat hij nog in de kleuterklas zat" (CGVS S. B. (...) p. 14-15). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u zoon concreet gerekruteerd dreigde te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Omwillen van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraans paspoort, jullie identiteitskaart, uw rijbewijs, jullie uittreksels uit de burgerlijke stand, de aankoopakte van het huis in Los Conacastes, uw werkbades, het bewijs van de job van uw vrouw, de aangifte en het forensisch rapport van de moord op uw vader en de aangifte van de bezetting van uw huis in Vista Lago ondersteunen uw verklaringen over uw El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, over de moord op uw vader en over uw tewerkstellingen in uw land van herkomst. Deze gegevens staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de hoofdstad San Salvador in de gelijknamige provincie. U woonde er in de kolonie Los Conacastes. U bent geboren op 13 augustus 1984 in diezelfde stad. U bent op 29 december 2012 getrouwd met E. I. D. S. (...) met wie u één zoon heeft genaamd E. S. (...). U ging in El Salvador naar school en rondde er het secundaire

onderwijs af. U werkte sinds 2006 tot mei 2019 als bediende in een cooperatieve voor dokters. Uw man werkte voor de luchtvaartmaatschappij Avianca en moest elke dag rond drie uur in de ochtend met de microbus naar zijn werk vertrekken.

Op zondag 16 november 2003 wachtte uw man rond drie uur in de ochtend op de microbus naar zijn werk aan de rand van jullie kolonie. Hij wachtte er samen met zijn moeder en vader, die hem elke dag mee gingen afzetten aan de bus. Een witte camionet, met daarin vermoedelijk vier bendeleden, stopte en vroeg aan uw schoonvader aanwijzingen naar een bepaald adres. Uw schoonvader antwoordde dat er in de kolonie Los Conacastes geen straatnamen werden gebruikt, maar enkel straatnummers. Een man stapte uit zonder iets te zeggen en schoot uw schoonvader dood. Vervolgens zette diezelfde man zijn geweer tegen het voorhoofd van uw echtgenoot. Hij schoot uiteindelijk niet. Hij stapte terug in de camionet die vervolgens weer vertrok. Vijftien à twintig minuten later kwam de politie ter plekke, vermoedelijk gebeld door een van de burens.

In 2005 besloot uw man via een sociaal fonds van de staat een huis te kopen in de kolonie Vista Lago. De staat bouwde het geraamte van het huis, terwijl de binnenkant nog door uw man verbouwd moest worden. Om die reden was het huis de eerste jaren nog niet bewoonbaar en moest hij er vaak in gaan werken. Toen hij op een dag in 2012 in uw huis wou gaan werken, bleek het huis bezet te zijn door bendeleden van de MS-13. Ze bedreigden uw man en waarschuwden dat er hem iets zou overkomen indien hij nog eens terug zou komen. Twee jaar later, in 2014, diende hij klacht in bij de politie voor deze illegale bezetting van jullie huis. De politie kon jullie niet helpen. Jullie zijn nooit meer terug naar het huis gegaan, terwijl uw man het wel bleef afbetalen.

Om die reden besloten jullie bij uw schoonmoeder, A. S. S. D. D. L. (...), in Los Conacastes te blijven wonen. In deze wijk kregen jullie met een aantal incidenten te maken. Het eerste incident vond plaats begin 2019. Op een nacht kwamen bendeleden van de bende 18 ongeveer twee uur lang op het dak van jullie huis kloppen. Jullie vermoeden dat ze ofwel op de vlucht voor de politie waren, ofwel dat ze probeerden binnen te dringen in jullie huis. Na twee uur stopten ze en gingen ze weer weg. Nadien hadden jullie nooit nog gelijkaardige problemen.

Het laatste incident, tevens de directe aanleiding van jullie vertrek uit El Salvador, speelde zich af in maart 2019. Uw man reed met een collega mee naar het werk toen ze in de kolonie Bosques de Pruscia werden tegengehouden door leden van de bende MS-13. Ze reden met de lichten van de auto aan, terwijl dit door die bende verboden was in die kolonie. Omdat ze hen verdachten van tot een andere bende te behoren, werden ze onder schot gehouden. Uiteindelijk lieten ze hen gaan, nadat uw man en zijn collega door middel van hun werkbades konden aantonen dat ze op weg waren naar het werk. Na dit incident besloot uw man niet langer te wachten tot er een nieuwe moord in uw familie zou gebeuren.

U besloot El Salvador samen met uw man, uw zoon en uw schoonmoeder te verlaten op 15 juni 2019. Via Spanje kwam u op 16 juni 2019 aan in België, waar u op 20 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zoon, E. S. (...), gerekruteerd zal worden door een bende. Tot op dit moment is hij echter nog nooit concreet benaderd geweest door een van de bendes.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw man en uw schoonmoeder volgende documenten neer: jullie Salvadoraans paspoort, jullie identiteitskaart, jullie uittreksels uit de burgerlijke stand, de aankoopakte van het huis in Los Conacastes, het rijbewijs van uw man, werkbades van uw man, een bewijs van uw job, de aangifte en het forensisch rapport van de moord op uw schoonvader en de aangifte van de bezetting van jullie huis in Vista Lago.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u een nieuwe moord in uw familie door het bendegeweld, net als de onveilige situatie in het land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de moeder van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de hoofdstad San Salvador in de gelijknamige provincie. U woonde er in de kolonie Los Conacastes. U bent geboren op 22 maart 1963 in diezelfde stad. U bent in januari 1983 getrouwd met V. S. D. R. (...) met wie u twee zonen heeft, onder wie E. I. D. S. (...) die bij u in België is. U ging in El Salvador negen jaar naar school. U werkte in El Salvador sporadisch als kuisvrouw. In 2018 werkte u in de keuken in een school. Uw zoon werkte voor de luchtvaartmaatschappij Avianca en moest elke dag rond drie uur in de ochtend met de microbus naar zijn werk vertrekken.

Op zondag 16 november 2003 wachtte uw zoon rond drie uur in de ochtend op de microbus naar zijn werk aan de rand van jullie kolonie. Hij wachtte er samen met u en uw man. Jullie gingen hem elke dag mee afzetten aan de bus. Een witte camionet, met daarin vermoedelijk vier bendeleden, stopte en vroeg aan uw man aanwijzingen naar een bepaald adres. Uw man antwoordde dat er in de kolonie Los Conacastes geen straatnamen werden gebruikt, maar enkel straatnummers. Een man stapte uit zonder iets te zeggen en schoot uw echtgenoot dood. Vervolgens zette diezelfde man zijn geweer tegen het voorhoofd van uw zoon. Hij schoot uiteindelijk niet. Hij stapte terug in de camionet die vervolgens weer vertrok. Vijftien à twintig minuten later kwam de politie ter plekke, vermoedelijk gebeld door een van de burens.

In 2005 besloot uw zoon via een sociaal fonds van de staat een huis te kopen in de kolonie Vista Lago. De staat bouwde het geraamte van het huis, terwijl de binnenkant nog door uw zoon verbouwd moest worden. Om die reden was het huis de eerste jaren nog niet bewoonbaar en moest hij er vaak in gaan werken. Toen hij op een dag in 2012 in uw huis wou gaan werken, bleek het huis bezet te zijn door bendeleden van de MS-13. Ze bedreigden uw zoon en waarschuwden dat er hem iets zou overkomen indien hij nog eens terug zou komen. Twee jaar later, in 2014, diende hij klacht in bij de politie voor deze illegale bezetting van zijn huis. De politie kon hem niet helpen. Uw zoon is nooit meer terug naar het huis gegaan, terwijl hij het wel bleef afbetalen.

Om die reden besloten uw zoon en uw schoondochter, S. B. G. D. D. (...), bij u in Los Conacastes te blijven wonen. In deze wijk kregen jullie met een aantal incidenten te maken. Het eerste incident vond plaats begin 2019. Op een nacht kwamen bendeleden van de bende 18 ongeveer twee uur lang op het dak van jullie huis kloppen. Jullie vermoeden dat ze ofwel op de vlucht voor de politie waren, ofwel dat ze probeerden binnen te dringen in jullie huis. Na twee uur stopten ze en gingen ze weer weg. Nadien hadden jullie nooit nog gelijkaardige problemen.

Het laatste incident, tevens de directe aanleiding van jullie vertrek uit El Salvador, speelde zich af in maart 2019. Uw zoon reed met een collega mee naar het werk toen ze in de kolonie Bosques de Pruscia werden tegengehouden door leden van de bende MS-13. Ze reden met de lichten van de auto

aan, terwijl dit door die bende verboden was in die kolonie. Omdat ze hen verdachten van tot een andere bende te behoren, werden ze onder schot gehouden. Uiteindelijk lieten ze hen gaan, nadat uw zoon en zijn collega door middel van hun werkbadges konden aantonen dat ze op weg waren naar het werk. Na dit incident besloot uw zoon niet langer te wachten tot er een nieuwe moord in uw familie zou gebeuren.

U besloot El Salvador samen met uw zoon, uw schoondochter en uw kleinzoon te verlaten op 15 juni 2019. Via Spanje kwam u op 16 juni 2019 aan in België, waar u op 20 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige kleinzoon, E. S. (...), gerekruteerd zal worden door een bende. Tot op dit moment is hij echter nog nooit concreet benaderd geweest door een van de bendes.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw zoon en uw schoondochter volgende documenten neer: jullie Salvadoraans paspoort, jullie identiteitskaart, het rijbewijs van uw zoon, jullie uittreksels uit de burgerlijke stand, de aankoopakte van jullie huis in Los Conacastes, werkbadges van uw zoon, een bewijs van de job van uw schoondochter, de aangifte en het forensisch rapport van de moord op uw man en de aangifte van de bezetting van het huis in Vista Lago.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u een nieuwe moord in uw familie door het bendegeweld, net als de onveilige situatie in het land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw zoon baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw zoon een beslissing van tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3, 6 en 37 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen menen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hun nood aan internationale bescherming enkel onderzocht heeft *“vanuit de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in een gewapend conflict, maar niet het risico op ernstige schade voortvloeiend uit een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*. Bovendien heeft het CGVS volgens verzoekende partijen bij het onderzoek onvoldoende rekening gehouden met de impact van het bendegeweld in El Salvador en de greep van de bendes op het sociale weefsel en werd hun vrees gebrekkig weergegeven en gekwalificeerd. Na het aanhalen van een aantal bepalingen van de *“Kwalificatierichtlijn”*, gaan zij over tot een kwalificatie van wat hen overkomen is met verwijzing naar objectieve landeninformatie, toegepast op hun concrete situatie. Zij wijzen op wat in de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, die door hen wordt gevoegd (stuk 2) en waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, kan worden gelezen met betrekking tot de bendes in El Salvador en besluiten hieruit dat deze bendes *“een actor van vervolging (...) zijn die een aanzienlijk deel van het grondgebied beheerst in de zin van artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn”*. Zij vervolgen dat er volgens de voormelde COI Focus geen effectieve bescherming is in El Salvador en stellen dat andere bronnen, gaande van UNHCR tot International Crisis Group en het US State Department, eveneens wijzen op het complete gebrek aan wil en competentie van de overheid om bescherming te bieden.

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat volgens de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van 15 maart 2016, waarvan zij een kopie bij hun verzoekschrift voegen (stuk 4) en waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, er door de band genomen een *nexus* voorhanden is tussen het geweld van de bendes en één of twee Conventiegronden, met name *“weerstand of gepercipieerde weerstand tegen de bendes als vorm van (toegeschreven) politieke opinie, of inwoners van de wijken die onder controle van de bendes staat als bepaalde sociale groep”*.

Onder verwijzing naar de voormelde COI Focus en richtlijnen van UNHCR alsook andere algemene informatie die door hen wordt gevoegd (stukken 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 11), gaan verzoekende partijen vervolgens uitvoerig in op de impact en controle van de bendes op het leven van gewone burgers in El Salvador. Zij stellen verder dat UNHCR in voormelde richtlijnen de totale sociale controle die bendes uitoefenen over alle aspecten van het leven van inwoners van gebieden onder hun controle benadrukt als een belangrijk element voor de kwalificatie van de vervolging. Zij merken op dat wie door bendes gepercipieerd wordt als *“iemand die zich verzet tegen hun gezag en regels”* volgens UNHCR een risicoprofiel heeft en dat ook personen in beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming, waaronder werknemers, zoals verzoeker en zijn vrouw, maar ook terugkeerders uit het buitenland. Wat die laatste categorie betreft, merken verzoekende partijen op dat het CGVS hieraan een COI Focus heeft gewijd maar dit blijkbaar niet betreft in het onderzoek van hun nood aan internationale bescherming. Zij stellen dat uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019, die zij bij hun verzoekschrift voegen (stuk 12), blijkt dat terugkeerders aan een kruisverhoor onderworpen worden door de bendes in hun wijk en dat zij ook te maken krijgen met stigmatisering en discriminatie, wat hen tot erg makkelijke slachtoffers voor de bendes maakt. Onder verwijzing naar passages uit de voornoemde COI Focus betogen zij verder dat zij een aanzienlijk risico op afpersing lopen wanneer zij terugkeren aangezien de bendes er vanuit gaan dat men terugkeert met een grote som geld na een verblijf in West-Europa en dat daarnaast de kans reëel is dat verzoeker genooddaakt zal zijn om zich bij een bende te voegen. Zij wijzen erop dat het risico op vervolging na terugkeer omdat men in het buitenland verbleven heeft en de bendes vermoeden dat dit inhoudt dat er geld voorhanden is ook elders uitgebreid wordt aangetoond en dat Human Rights Watch een uitvoerig rapport heeft gewijd aan terugkeerders naar El Salvador vanuit de VS (stukken 5 en 9). Het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben gericht aan de Belgische autoriteiten houdt volgens verzoekende partijen nog een bijkomende factor in waarom zij voor hun leven vrezen in geval van terugkeer naar El Salvador, aangezien dit niet zou worden getolereerd door de bendes, ter staving waarvan zij citeren uit de voornoemde COI Focus.

Verder wijzen verzoekende partijen erop dat uit de voornoemde richtlijnen van UNHCR blijkt dat wie misdaden gezien of aangegeven heeft nood kan hebben aan internationale bescherming en dat ook kinderen in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming.

Verzoekende partijen betogen vervolgens dat indien de hoger aangehaalde informatie wordt meegenomen als raamwerk om hun vrees te kwalificeren, men tot de vaststelling komt dat zij erkend dienen te worden als vluchteling of dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat zij reeds vervolging hebben ondergaan in El Salvador, nu de vader van verzoeker aan de bushalte, een plek die zij elke dag minstens tweemaal voorbij moeten, door bendeleden werd doodgeschoten voor de ogen van verzoeker en tweede verzoekster en verzoeker zelf onder schot werd gehouden. Dit maakt volgens hen onbetwistbaar een eerdere daad van vervolging uit. Onder verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet argumenteren zij dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat een dergelijke vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen. Zij wijzen er verder op dat verzoekers huis in beslag werd genomen door bendeleden van de MS-13. Als verzoeker zou gaan kijken naar die woning, die nog steeds officieel op zijn naam staat, riskeert hij gefolterd en vermoord te worden, aldus verzoekende partijen. Tevens halen zij aan dat verzoeker door bendeleden onder schot gehouden werd op weg naar zijn werk en dat hij met de dood bedreigd en 'gemarkeerd' werd. Hij is met andere woorden ook toen, net voor zijn vertrek, rechtstreeks bedreigd met vervolging en ernstige schade, zo stellen verzoekende partijen.

Verzoekende partijen benadrukken verder dat niet enkel rekening moet worden gehouden met de daden die zij reeds ondergaan hebben, maar dat ook gekeken moet worden naar wat zich na terugkeer dreigt af te spelen. In dit verband laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Verzoeker heeft een klacht ingediend bij de politie in verband met de inbeslagname van zijn huis. Een dergelijke klacht gaat in tegen de regels van de bende dat getuigen van een misdrijf hun mond dienen te houden en onder geen beding klacht mogen indienen. Verzoeker en zijn gezin riskeren aan vervolging en ernstige schade blootgesteld te worden hierdoor. De bendeleden van MS-13 wéten wie verzoeker is, het huis staat nog op zijn naam.

Verzoekers hun zoon is vijf jaar oud. Over 2 jaar kan hij al gerekruteerd worden door bendes of opgedragen worden een checkpoint te bemannen of op de uitkijk te staan of informatie door te geven. Hij gaat naar een school in een andere wijk, Liceo Bautista in Ilopango, en die ligt op een viertal kilometer van hun wijk. Ze moeten daarvoor verschillende wijken doorkruisen, waaronder Bosques de Prusia waar verzoeker onder schot werd gehouden en 'gemarkeerd' werd. Hun zoontje riskeert in de erg nabije toekomst gedwongen gerekruteerd te worden, aan intimidatie, verdwijning of moord onderworpen te worden. Hij en zijn ouders riskeren bij de dagelijkse tocht naar school vermoord te worden.

Verzoekende partij woonde in Soyapango-wijk, kolonie Los Conocastes, waar Barrio 18 de plak zwaait. Barrio 18 is onvoorspelbaar en chaotisch: "(...)" (stuk 5, pg. 21).

S. B. (...) gaf aan in haar gehoor dat Soyapango, Los Conocastes, erg gevaarlijk is door de aanwezigheid van Barrio 18: "(...)" (CGVS, gehoor G. D. D. S. B. (...), pg 8). "(...)" (CGVS gehoor G. D. D. S. B. (...) pg 12).

In Soyapango ligt de moordgraad op een van de hoogste van het land: "(...)" (stuk 11, OSAC, El Salvador 2019 Crime & Safety Report, 25 april 2019, <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/d1222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>

Haar schoonmoeder geeft eveneens aan dat de wijk onleefbaar is, dat je niet van de ene wijk naar de andere kan en mag gaan, dat er een permanent onveiligheidsgevoel is, hun identiteit gecontroleerd wordt en men afgeperst wordt: Zie CGVS, gehoorverslag S. D. D. L. A. S. (...), pagina 10 en 12:

(...)

Verzoeker verklaart dat je geen stap kan buitenzetten in de wijk zonder dat er bendeleden op je af komen, je ondervragen, willen weten wat je aan het doen bent, wat je gekocht hebt en dat je continu wordt lastiggevallen en geïntimideerd.

S. B. (...) werkte als bediende in een bank, een coöperatieve voor artsen. Dat is een job met een erg hoog risico op afpersing, renta.

Verzoekster moet tweemaal daags anderhalf uur op de bus zitten om naar haar werk en terug naar huis te gaan. Bendeleden stappen op en af op die buslijn. Ze moet doorkruist verschillende wijken met het openbaar vervoer en loopt zo het risico om daarbij afgeperst, aangevallen en gedood te worden. Ze verklaart dat er soms een volledige bus onder vuur genomen wordt omdat er een bendelid zich op die bus bevindt, en dat er soms microbussen met passagiers in om dezelfde reden in brand gestoken worden.

Verzoeker moet eveneens met het openbaar vervoer pendelen naar zijn werk en moet daarbij verschillende buurten doorkruisen. Zijn vader werd reeds doodgeschoten toen ze op de bus stonden te wachten en zelf werd hij ook al onder schot gehouden en 'gemarkeerd' op weg naar zijn werk. Hij riskeert omwille van zijn werk afgeperst en bedreigd te worden en loopt het risico om op weg naar zijn werk of naar huis afgeperst, aangevallen en gedood te worden

Ze hebben familie in de Verenigde Staten en een kerngezinslid in Frankrijk. Dat maakt hen erg begeerlijke slachtoffers voor afpersing. Daarnaast zijn ze nog eens vertrokken uit El Salvador, wat in zo'n kleine wijk met zoveel sociale controles door de bendes sowieso niet onopgemerkt voorbijgaat, hetgeen aanleiding geeft tot een erg groot risico op afpersing en geweld na terugkeer.

Voor verzoeker, een 35-jarige man, is het risico gedood of gerekruteerd te worden na terugkeer erg reëel: "(...)" (stuk 5, pg 21).

Verzoekende partij heeft met andere woorden een gegronde vrees voor vervolging."

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voeren verzoekende partijen aan dat het CGVS dit enkel onderzocht heeft vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij geven aan niet te betwisten dat niet aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is voldaan gelet op het feit dat (1) het twijfelachtig is of er sprake is van een gewapend conflict en vooral (2) het geweld niet willekeurig is maar gericht. Zij stellen op basis van de eerder geciteerde informatie dat de bendes als autoriteit gelden in de meest wijken van San Salvador en dat zowel zij als de overheid zich structureel bezondigen aan buitengerechterlijke executies in de zin van artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich in het kader van artikel 3 van het EVRM al uitgesproken heeft over de "*applicant's ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving*", maar nog niet over "*de continue presente vrees om afgeperst, verminkt of gedood te worden in de complete afwezigheid van elk perspectief op verbetering*". Volgens hen lijkt de kans klein dat het EHRM deze risico's als minder ontwrichtend zou beschouwen. Zij betogen dat de bewoners van de wijken waar de bendes actief zijn in een permanente staat van angst leven om zich naar buiten te begeven en de benedeleden tegen de borst te stuiten met een blik of beweging, zonder dat ze over enig rechtsmiddel of bescherming beschikken. Dit is volgens hen een vernederende staat van leven die hen elke waardigheid en autonomie ontnemt. Zij wijzen erop dat het EHRM in het arrest *Khan t. Frankrijk* van 28 februari 2019 (nr. 12267/16) herhaalt dat een behandeling vernederend kan zijn omdat deze bij het slachtoffer gevoelens van angst en minderwaardigheid opwekt, met de capaciteit om die persoon te vernederen en van zijn waardigheid te ontdoen (§ 72 van dit arrest). Het geweld van de bendes dat de inwoners van de door hen gecontroleerde wijken ondergaan en dagelijks riskeren, de totale sociale controle, de permanente vrees en onvoorspelbaarheid, het ondermijnen van de autonomie en de volstrekte straffeloosheid ondermijnen volgens verzoekende partijen de menselijke waardigheid op fundamentele wijze en maken een vernederende behandeling uit, en soms ook foltering, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij hernemen vervolgens eerder aangehaalde passages over de controle en impact van de bendes op het leven van de burgers in El Salvador.

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op het feit dat zij pas na verloop van tijd gevlucht zijn en niet direct na één van de incidenten die hen overkomen zijn, menen verzoekende partijen dat dit geen afbreuk doet aan de "*subjectieve gegrondheid*" van hun vrees. Zij zetten in dit verband het volgende uiteen:

"Ten eerste is de vrees objectief gegrond, en dient het belang van de subjectieve gegrondheid gerelativeerd te worden. Ten tweede dient er gekeken te worden naar de complexe aard van het bendegeweld in El Salvador, de evolutie van dit geweld en kan het risico beter benaderd worden als een continuüm, zoals een van de bronnen waar de COI Focus naar verwijst overigens ook doet.

De aard van het risico, van de bedreigingen en het geweld, neemt niet af maar zwelt gestaag aan en neemt toe in intensiteit en nabijheid. Dit moet begrepen worden als een risico-continuüm dat mensen beïnvloedt in hun keuze al dan niet te vluchten. Het risico kan heel acuut zijn, maar het kan ook cumulatief zijn en op een gegeven moment teveel worden voor mensen. Mensen kunnen op elk punt van dit continuüm op de vlucht slaan: "(...)" (stuk 5, p 44)

Uit die bron blijkt ook dat de beslissing om te vluchten gelaagd en complex is. Als mensen iets van middelen hebben maken ze meer afwegingen en plannen in plaats van halsoverkop te vluchten: "(...)" (stuk 5, pg.31)

Voor verzoekende partij is heel duidelijk gebleken hoe de risico's zich doorheen de jaren hebben opgestapeld tot er geen ander perspectief meer was dan vluchten. Het feit dat hun zoontje binnenkort

de leeftijd heeft om een hoog risico te lopen om aan bendegegeweld blootgesteld te worden gaf echter de doorslag. Dat is een risico dat ze voor hun kind niet konden en wilden nemen.

Zoals UNHCR stelt kan in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees op vervolging bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde etnische, politieke of religieuze groep zelfs zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen.

UNHCR heeft zich al meermaals in deze zin uitgesproken: "26. (...)" (stuk 13, UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III*, 27 October 2014, <http://www.refworld.org/do-cid/544e446d4.html>)

"(...)" (stuk 14, UNHCR, *Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence*, Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 December 2012, para.8, <http://www.refworld.org/docid/50d32e5e2.html>)

"(...)"

"(...)" (stuk 15, UNHCR, Vanessa Holzer, *The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence*, September 2012, p. 5 & 22, <http://www.refworld.org/docid/50474f062.html>)

"(...)" (stuk 16, UNHCR, *Expert Meeting on Complementarities between International Refugee Law, International Criminal Law and International Human Rights Law: Summary Conclusions*, July 2011, <http://www.refworld.org/docid/4e1729d52.html>)

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010: "(...)"

UNHCR is zelfs van mening dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning: "(...)" (stuk 17, UNHCR, *Interpreting Article I of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees*, april 2001, §11, beschikbaar via <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>)

Verzoekende partijen zijn verder van oordeel dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het vijfjarige zoontje van verzoeker en eerste verzoekster, E., *"noch met hoe artikelen 2 en 3 EVRM voor een jong kind toch anders moeten geïnterpreteerd worden en er een lagere barrière dient gehanteerd te worden voor wat een vernederende en onmenselijke behandeling uitmaakt, en voor wanneer het risico groot genoeg is om van een effectieve schending van de bepalingen te kunnen spreken"*. Zij voeren een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind, waarbij zij wijzen op de overwegingen 33 en 60 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), op artikel 25.6 van deze richtlijn, op artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, op artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, op artikel 24.2 van het Handvest, op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en van het EHRM, op rechtsleer hierover en op Algemene Commentaar van het VN-Kinderrechtencomité.

Tot slot stellen verzoekende partijen dat het CGVS geen enkel onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke vervolging op grond van verzoekers risicoprofiel, wat volgens hen een flagrante inbreuk vormt op de samenwerkings- en onderzoeksplicht voorzien door artikel 4, derde lid, van de Kwalificatierichtlijn, die naar Belgisch recht werd omgezet door de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek ook voortvloeit uit artikel 3 *iuncto* 13 van het EVRM en dat het EHRM oordeelt dat deze artikelen de lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen. Het CGVS moet hierbij niet enkel nagaan of zij al het slachtoffer werden van vervolging in het verleden, maar ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer, aldus verzoekende partijen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus *"El Salvador: situation sécuritaire"* van 15 juli 2019 (stuk 2);
- het rapport *"El Salvador: Information Gathering Mission Report – Part 1. Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption"* van Immigration and Refugee Board of Canada van september 2016 (stuk 3);
- de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van 15 maart 2016 (stuk 4);
- het rapport *"An atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van IDMC van september 2018 (stuk 5);
- het artikel *"A Nation Held Hostage"* uit Foreign Policy van 30 november 2019 (stuk 6);

- het rapport *"Life Under Gang Rule in El Salvador"* van International Crisis Group van 26 november 2018 (stuk 7);
- het *"El Salvador End of Mission Statement"* van Agnes Callamard, United Nations Special Rapporteur for Extrajudicial, Summary or Arbitrary Executions van 5 februari 2018 (stuk 8);
- het rapport *"Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 9);
- de *"Global Study on Homicide 2019, Homicide trends, patterns and criminal justice response"* van UNODC van juli 2019 (stuk 10);
- het *"El Salvador 2019 Crime & Safety Report"* van OSAC van 25 april 2019 (stuk 11);
- de COI Focus *"Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019 (stuk 12);
- de *"International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III"* van UNHCR van 27 oktober 2014 (stuk 13);
- de *"Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence"* van UNHCR van 20 december 2012 (stuk 14);
- de paper *"The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence"* van Vanessa Holzer in opdracht van UNHCR van september 2012 (stuk 15);
- het document *"Expert Meeting on Complementarities between International Refugee Law, International Criminal Law and International Human Rights Law: Summary Conclusions"* van UNHCR van juli 2011 (stuk 16);
- het document *"Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees"* van UNHCR van april 2001 (stuk 17).

2.2.2. Als bijlage aan de nota met opmerkingen van verwerende partij gaat de COI Focus *"Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) zijn houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) uit de dood van zijn vader geen nood aan internationale bescherming in hoofde van hem of zijn familie kan worden afgeleid, (iii) hetzelfde kan gezegd worden met betrekking tot de bezetting van zijn huis, (iv) uit zijn verklaringen over het incident begin 2019, toen leden van de bende 18 twee uur lang op zijn dak kwamen kloppen, evenmin een nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden, (v) ook het laatste incident, tevens de directe aanleiding van zijn vertrek uit El Salvador, niet zwaarwichtig genoeg was om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico, en (vi) ook uit zijn verklaringen over de door hem aangehaalde vrees voor zijn minderjarige zoon geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door verzoekende partijen neergelegde documenten niets aan

bovenstaande vaststellingen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing, genomen in hoofde van respectievelijk eerste en tweede verzoekster, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat eerste en tweede verzoekster zich baseren op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door verzoeker en dat inzake het verzoek van verzoeker om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat ook aan hun verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Blijkens hun verklaringen zijn verzoekende partijen afkomstig uit de hoofdstad San Salvador en baseren zij hun verzoek om internationale bescherming op verschillende gebeurtenissen waarbij zij in aanraking zouden zijn gekomen met criminele bendes die er actief zijn. Zij halen aan dat de vader van verzoeker en echtgenoot van tweede verzoekster op 16 november 2003 aan de bushalte door bendeleden werd vermoord en dat verzoeker daarbij een geweer op zich gericht kreeg, dat een huis dat verzoeker via een sociaal fonds van de staat had aangekocht in 2012 werd bezet door bendeleden van MS-13, dat begin 2019 leden van de bende 18 op een nacht ongeveer twee uur lang op het dak van hun huis klopten en dat verzoeker in maart 2019 op weg naar zijn werk werd tegengehouden en bedreigd door de bende MS-13. Dit laatste incident vormde tevens de directe aanleiding van hun vertrek uit El Salvador. Naast hun persoonlijke problemen halen zij nog aan dat zij vrezen dat de minderjarige zoon van verzoeker en eerste verzoekster gerekruteerd zal worden door een bende eens hij wat ouder is.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en identiteitskaarten, verzoekers rijbewijs, uittreksels uit de burgerlijke stand, werkbadges van verzoeker, bewijsstukken betreffende de job van eerste verzoekster, de aankoopakte van hun huis, een aangifte en forensisch rapport betreffende de moord op de vader van verzoeker/echtgenoot van tweede verzoekster en een aangifte van de bezetting van verzoekers huis in Vista Lago neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, map met 'documenten').

De paspoorten, de identiteitskaarten, de uittreksels uit de burgerlijke stand, het rijbewijs, de documenten betreffende het werk van verzoeker en eerste verzoekster en de aankoopakte van het huis ondersteunen de verklaringen van verzoekende partijen over hun identiteit, werk en herkomst, welke aspecten hier niet ter discussie staan. De aangiftes en het forensisch rapport kunnen staven dat de vader van verzoeker/echtgenoot van tweede verzoekster werd vermoord in 2003 en dat een huis van verzoeker werd bezet in 2014, doch laten niet toe te besluiten dat verzoekende partijen omwille van deze gebeurtenissen actueel een gegronde vrees voor vervolging hebben.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van

hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geen actuele en persoonlijke vrees aannemelijk hebben gemaakt.

De meest recente door verzoekende partijen aangehaalde feiten dateren van 2019. Begin 2019 zouden leden van de bende 18 op een nacht gedurende een tweetal uur op het dak van het huis van verzoekende partijen hebben geklopt. Nadien zouden verzoekende partijen geen gelijkaardige problemen meer gekend hebben en er is evenmin enige aanwijzing dat de daders hen zouden viseren bij hun terugkeer naar El Salvador. De commissaris-generaal heeft daarover op goede gronden het volgende gesteld in hoofde van verzoeker:

“Wanneer gevraagd of jullie huis een specifiek target was of dat het eerder toevallig was dat de bendeleden op jullie dak stonden, antwoordt u “dat jullie niet weten waarom ze daar waren” en dat “jullie niet weten met welk doel ze op het dak klopten” (CGVS p. 16). Het ziet er dus niet naar uit dat jullie een specifiek doelwit waren van de bendeleden, wat bevestigd wordt door de twijfelende verklaringen van uw moeder (CGVS A. S. (...) p. 14) en uw vrouw (CGVS B. S. (...) p. 13) in die zin. Uw vrouw bevestigt immers dat “het goed kan dat niet enkel jullie familie er onder leed”, maar dat het “die dag jullie beurt was” (CGVS B. S. (...) p. 13). Bovendien is uw verklaring dat het bendeleden van de bende 18 waren die op uw huis klopten slechts een vermoeden, gezien zij actief zijn in uw wijk (CGVS, p. 16). Wanneer gevraagd wat er gebeurde na deze twee uur, verklaart u “dat het kloppen stopte” en “dat het stil werd” (CGVS p. 16). Uw vrouw (CGVS B. S. (...) p. 13) en moeder (CGVS A. S. (...) p. 15) laten zich in diezelfde zin uit. Het feit dat jullie geen specifiek doelwit waren en dat er na die twee uur verder helemaal niets meer gebeurd is, maakt dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico.”

Deze vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, gezien zij door verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Als directe vluchtaanleiding halen verzoekende partijen een incident in maart 2019 aan waarbij verzoeker zou zijn tegengehouden door leden van MS-13 toen hij samen met een collega op weg was naar zijn werk. De reden hiervoor was dat zij ervan verdacht werden tot een andere bende te behoren omdat zij met de lichten van de auto aan reden, wat in die kolonie door de bende verboden was. Het komt de Raad vooreerst niet aannemelijk voor dat indien verzoeker reeds meermaals met zijn collega dezelfde weg naar zijn werk zou hebben genomen, zoals uit zijn verklaringen blijkt, hij noch zijn collega op de hoogte zouden zijn geweest van de regel dat zij de autolichten dienden te doven wanneer zij zich in de betrokken wijk begaven, noch dat zij om die reden eerder nooit zouden gestopt zijn door MS-13 (adm. doss. verzoeker en eerste verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10 en 17). Dit klemmt des te meer nu verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren dat zij diezelfde wijk moeten doorkruisen om E. S., het zoontje van verzoeker en eerste verzoekster, naar school te brengen. Verder kan niet worden ingezien waarom het verzoeker en zijn collega voortaan verboden zou zijn om zich door de wijk te begeven op weg naar hun werk indien zij zich aan de regel houden hun lichten te doven. Zij hadden de bendeleden er immers van kunnen overtuigen dat ze op weg waren naar hun werk en verzoeker verklaarde dat wie zijn lichten dooft zonder probleem kan doorrijden. Dat verzoeker en zijn collega “gemarkeerd” zouden zijn door MS-13 in de betrokken wijk, kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen (*ibid.*, p. 17). Wat er ook van zij, dit incident is niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals door de commissaris-generaal op goede gronden wordt toegelicht waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker het volgende stelt:

“Hoewel u bij deze gebeurtenis onder geweschot werd gehouden, lijkt het dat dit enkel en alleen was omdat u de desbetreffende regel (autolichten doven) niet had nageleefd (CGVS p. 17), en niet dat u of uw collega het doelwit waren van de bende. U verklaart zelf immers dat “als je je lichten dooft, je verder kan rijden” (CGVS p. 17). Doordat u deze regel niet had nageleefd, maakte u uzelf verdacht waardoor de bendeleden het nodig vonden u te stoppen, te bedreigen en te controleren (CGVS p. 17). Nadat u kon bewijzen onderweg te zijn naar het werk, mocht u ook gewoon weer verder rijden (CVGS p. 17). U werd daarbij niet fysiek aangevallen (CVGS p. 17). Verder verklaart u dat er “daarna niets meer gebeurde” en dat jullie “nadien steeds een alternatieve route hebben genomen die veiliger voor jullie was” (CVGS p. 17). Hiermee waren de problemen van de baan. Dit, gecombineerd met het feit dat jullie nadien nog drie maanden probleemloos in El Salvador bleven wonen (CGVS p. 18), maakt dat dit feit geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees of een reëel risico. Dit

wordt bevestigd door het feit dat, wanneer gevraagd naar uw redenen van vertrek uit El Salvador, u dit incident niet eens vermeldde bij DVZ (Vragenlijst DVZ vraag 5, CGVS p. 17)."

Gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier van verzoeker, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij naar aanleiding van dit incident persoonlijk geïdende worden of dat zij bij terugkeer naar El Salvador door de betrokken benedeleden zouden worden gezocht.

Wat betreft de moord op verzoekers vader in 2003, kan niet blijken dat verzoekende partijen omwille van die gebeurtenis, hoe tragisch en ingrijpend ook, actueel een gegronde vrees voor vervolging hebben, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Wat dit betreft, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt in hoofd van verzoeker:

"Het staat niet ter discussie dat de moord op uw vader voor u en uw familie een zeer tekenende gebeurtenis is geweest. Het feit dat jullie nadien echter nog 16 jaar lang in El Salvador in hetzelfde huis konden blijven wonen, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Wanneer geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt u enkel "dat u toen nog zeer jong was" en dat "een dergelijke beslissing nemen voor u heel moeilijk was" (CGVS p. 14). Uw moeder legt uit dat "jullie nog een kleine hoop koesterden dat alles zou veranderen" (CGVS A. S. (...) p. 14). Deze opmerkingen veranderen niets aan de vaststelling dat als er al enige vrees of enig risico zou verbonden zijn aan de dood van uw vader, dit anno 2020 niet langer actueel is."

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat een dergelijke vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het risico dat een dergelijk incident, waarbij verzoekers vader schijnbaar zonder aanleiding of reden zou zijn neergeschoten door een bendelid en verzoeker onder schot zou zijn gehouden, zich opnieuw zou voordoen kan immers niet geheel worden uitgesloten. Wel zijn er *in casu* goede redenen om aan te nemen dat dit zich niet opnieuw zal voordoen, zoals in de bestreden beslissingen wordt aangegeven. Immers zijn verzoeker en tweede verzoekster na dit incident nog zestien jaar in El Salvador blijven wonen zonder dat zij in die periode nog problemen hebben gekend met de moordenaars van hun vader respectievelijk echtgenoot. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekende partijen over geen enkele aanwijzing blijken te beschikken dat verzoekers vader vijanden had of specifiek werd gezocht of geïdende door de benedeleden die hem doodschoten (adm. doss. verzoeker en eerste verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12-13, en stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 9-10; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Ook wat betreft de bezetting van verzoekers huis in 2012 dient te worden opgemerkt dat uit hun verklaringen geen redenen blijken waarom verzoekende partijen omwille van dit incident actueel nog enige vrees dienen te hebben of een reëel risico lopen bij terugkeer naar El Salvador. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven, zijn verzoekende partijen na dit incident nog zeven jaar in El Salvador blijven wonen. Hierover stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht het volgende vast in hoofd van verzoeker:

"In die periode kende u geen problemen meer in verband met deze zaak (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt geconfronteerd met dit feit, antwoordt u dat "u bleef omdat uw werk voor u erg belangrijk was" en "dat het heel goed ging op uw werk" (CGVS p. 15). Deze uitspraken wijzen geenszins op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade, en veranderen niets aan de vaststelling dat als er al enige vrees of enig risico zou verbonden zijn aan de bezetting van uw huis, dit anno 2020 niet langer actueel is. Ook uit het gegeven dat u het huis bleef betalen hoewel u er geen gebruik van maakt kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Dit houdt immers geen verband met de vluchtelingenconventie en uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat de betalingen geleid zouden hebben tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de subsidiaire bescherming (CGVS, p. 7-8, p. 14-15)."

Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat verzoeker een klacht heeft ingediend bij de politie in verband met de inbeslagname van zijn huis en dat dit ingaat tegen de regels van de bende, nu getuigen van een misdrijf hun mond dienen te houden en onder geen beding klacht mogen indienen. Zij menen hierdoor vervolging of ernstige schade te riskeren. De benedeleden van MS-13 weten immers wie verzoeker is omdat het huis nog op zijn naam staat, aldus verzoekende partijen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker in 2014 klacht zou hebben ingediend omwille van de bezetting van zijn huis en dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat verzoekende partijen gedurende de vijf jaar dat zij nadien nog in El Salvador hebben verbleven niet bedreigd werden of anderszins problemen hebben gekend

met de bezetters van de woning (adm. doss. verzoeker en verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15, en stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 11-12; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoekende partijen blijven in gebreke concrete elementen of argumenten aan te brengen op grond waarvan kan worden aangenomen dat zij actueel bedreigd of vervolgd worden door de bendeleden die verzoekers huis in 2012 inpalmde.

Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde vrees ten aanzien van E. S., het zoontje van verzoeker en eerste verzoekster, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het louter aanhalen van een potentiële rekrutering door een bende niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht door de commissaris-generaal:

“Wanneer gevraagd of uw zoon ooit concreet benaderd werd door een bendelid, verklaart u dat “jullie hem altijd goed beschermd hebben” en dat “hij op dit moment nog niet interessant is voor de bendeleden” (CGVS p. 18). Ook uw vrouw laat zich uit in die zin en verklaart dat “hij nog klein is” en dat hij nog nooit concreet benaderd is door bendes “omdat hij nog in de kleuterklas zat” (CGVS S. B. (...) p. 14-15). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u zoon concreet gerekruteerd dreigde te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen of argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat het zoontje van verzoeker en eerste verzoekster daadwerkelijk en persoonlijk het risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de bendes of *“aan intimidatie, verdwijning of moord onderworpen te worden”*. Een loutere eventualiteit of de verwijzing naar algemene informatie in dit verband, is niet voldoende om het bestaan van een gegronde vrees of reëel risico aan te tonen. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij riskeren te worden vermoord bij de dagelijkse tocht naar de school van E. S., omdat zij daarvoor verschillende wijken moeten doorkruisen, waaronder de wijk waar verzoeker onder schot werd gehouden en *‘gemarkeerd’*, tonen zij niet aan dat het niet mogelijk is E. S. aan een andere school in te schrijven of een andere route te nemen, zoals verzoeker na het incident in maart 2019 zou hebben gedaan om naar zijn werk te gaan (adm. doss. verzoeker en eerste verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17).

De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de wijk waar zij voor hun vertrek woonden, waarbij zij aanhalen dat men niet van ene naar de andere wijk kan gaan, dat men continu gecontroleerd en lastiggevallen wordt door de bendes en dat men afgeperst wordt, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen er persoonlijk worden vervolgd of bedreigd. De vrees die zij daardoor stellen te hebben dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke. In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat verzoeker en eerste verzoekster omwille van hun werk dreigen te worden afgeperst, merkt de Raad op dat zij in de loop van de administratieve procedure geen melding hebben gemaakt van enige vrees in die zin. Wat dit risico betreft, alsook het risico dat hen iets overkomt op de weg van en naar hun werk, dient te worden benadrukt dat dit op zich niet kan worden uitgesloten doch dat verzoekende partijen geen concrete en op hun persoon betrokken elementen of argumenten aanbrengen waarom zij specifiek aan dit risico zouden worden blootgesteld bij terugkeer naar El Salvador. De verwijzing naar de dood van verzoekers vader en naar het incident waarbij verzoeker op weg naar zijn werk onder schot zou zijn gehouden en *“gemarkeerd”*, is te dezen niet dienstig. Hoger is uiteengezet waarom verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij daardoor een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging hebben. Evenmin dienstig is de omstandigheid dat zij familie hebben in de VS en dat een kerngezinslid in Frankrijk woont, te meer daar zij op geen enkel ogenblik hebben aangehaald dat hun banden met familie in het buitenland voorheen ooit voor problemen hebben gezorgd.

Verzoekende partijen stippen aan dat terugkeerders uit het buitenland volgens voormelde richtlijnen van UNHCR het risico lopen om te worden afgeperst en dat uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 blijkt dat terugkeerders aan een kruisverhoor onderworpen worden door de bende in hun wijk en te maken krijgen met stigmatisering en discriminatie, wat hen tot erg makkelijke slachtoffers voor de bendes zou maken. Zij wijzen er voorts op dat zij een aanzienlijk risico op afpersing lopen wanneer zij terugkeren aangezien de bendes er vanuit zouden gaan dat men na een verblijf in West-Europa terugkeert met een grote som geld en achten de kans reëel dat verzoeker genooddaakt zal zijn om zich bij een bende te voegen. Het feit dat zij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend houdt volgens hen nog een bijkomende reden in om voor hun leven te vrezen in geval van terugkeer naar El Salvador, aangezien dit niet wordt getolereerd door de bendes. In

dit verband verwijzen verzoekende partijen naar voormelde COI Focus met betrekking tot de terugkeer van Salvadoranen naar hun land van herkomst.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, in het bijzonder de geactualiseerde versie van voormelde COI Focus, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging dienen te hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar El Salvador naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 9) gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de VS en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel of dat zij een verhoogd risico lopen op stigmatisering of discriminatie.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen het CGVS verwijten geen rekening te hebben gehouden met het hoger belang van het vijfjarig zoontje van verzoeker en eerste verzoekster, merkt de Raad op dat artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag

van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het betoog dat de kwalificatie van de aangevoerde feiten gebrekkig is, dat de bendes in El Salvador een “actor van vervolging” zijn, dat er geen effectieve bescherming is tegen dit geweld en dat er een *nexus* is met het Verdrag van Genève op basis van politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep, is niet dienstig. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij omwille van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoeken onder punt 2.3.2 van dit arrest. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. In zoverre verzoekende partijen in algemene zin verwijzen naar het geweld dat inwoners van de door de bendes gecontroleerde wijken ondergaan en de vrees die dit bij betrokkenen opwekt, dient te worden benadrukt dat dergelijke verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in hun hoofde aan te tonen. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, wat door verzoekende partijen, zoals uitdrukkelijk aangegeven in het verzoekschrift, niet wordt betwist.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN